

Lovforslaget sattes under Forhandling.

Johnsen: Det foreliggende Lovforslag er i alt væsentligt af samme Indhold som det i forrige Rigsdagssamling i Folketinget privat indbragte Lovforslag om Tilskud til „de fattiges Kasser“. Dette Lovforslag blev vedtaget af Folketinget og kom til 1ste Behandling her i Tinget, hvor det blev henvist til et Udvalg. Udvalget, der blev nedsat den 23. April, naaede dog kun til at afgive en Beretning ved Samlingens Slutning, hvoraf det fremgaar, at et overvejende Antal af Udvalgets Medlemmer sympatiserede med Hovedtanken i Lovforslaget. Derimod var der ikke saa stor Enighed om alle Enkeltheder, men Forhandlingerne om disse førtes ikke til Ende. Under 1ste Behandling her i Tinget af det omtalte private Lovforslag tillod jeg mig at omtale, at det formentlig vilde være af nogen Interesse at kende de kommunale Organisations Mening om Lovforslaget. Paa det af de samvirkende Sogneraadsforeninger i forrige Maaned afholdte Delegeretmøde var Sagen paa Foranledning af Hjørring Amts Sogneraadsforening til Forhandling, og der vedtoges paa Mødet en Resolution, hvorefter der udtaltes Tilslutning til Lovforslaget og Ønsket om, at det maa blive fremmet — saaledes som det ogsaa oplyses i de Bemærkninger, der ledsage Lovforslaget. Men ifølge Referaterne af Forhandlingerne paa dette Møde tilføjedes det i Resolutionen, at man, som dethedder, „vilde anse det hensigtsmæssigt, om der i Loven af 8. Marts 1856 indføres saadanne Bestemmelser, der kan forebygge, at Kommunerne ved at yde Understøttelse efter denne Lov paa- drage sig Forsørgelsespligt for Fremtiden“. Denne Tilføjelse tager utvivlsomt Sigte paa at modvirke, at der af „de fattiges Kasser“ nægtes Understøttelse til Personer, der ere forsørgelsesberettigede andetsteds, blot fordi de ere forsørgelsesberettigede i en anden Kommune, hvad det er forklarligt sker, for ikke ved Understøttelse at bidrage til, at vedkommende vinder Forsørgelsesberettigelse i Kommunen og derved eventuelt falder Fattigvæsenet i Kommunen til Byrde. Men da en Nægtelse af Understøttelse af den anførte Grund ikke stemmer med Tanken i Loven af 8. Marts 1856, vilde det være hensigtsmæssigt, at der vedtoges Bestemmelser i den Retning, som antydes af Sogneraadsforeningerne. Disse have imidlertid ikke nærmere præciseret, af hvilket Indhold Bestemmelserne skulde være, skønt dette vilde have været af In-

teresse, da det langt fra er utvivlsomt, hvad det kan være rigtigt at bestemme i saa Henseende. Dette ret vigtige Punkt skal jeg, idet jeg forudsætter, at Lovforslaget bliver henvist til Udvalg, henstille til nærmere Overvejelse, ligesom jeg gaar ud fra, at Udvalget ogsaa vil tage øvrige Spørgsmaal, som vare fremme under det tilsvarende Lovforslags 1ste Behandling i forrige Rigsdagssamling, under Overvejelse, uden at jeg behøver at komme nærmere ind paa dem her ved denne Lejlighed.

Madsen-Mygdal: Ja, der er ingen Grund til at komme ind paa nogen lang Forhandling angaaende den foreliggende Sag, der jo er en gammel Bekendt. Den har under forskellige Former været forelagt Rigsdagen i over 30 Aar. I den Skikkelse, Forslaget nu har, blev det, som antydet af den ærede foregaaende Taler, i Fjor indbragt ved privat Initiativ i det andet Ting, blev der anbefalet af Ordfernerne for alle Grupper og blev enstemmig vedtaget ved 3die Behandling. Derefter kom det op til os men naaede kun til 1ste Behandling. Jeg havde det Indtryk af denne 1ste Behandling, at der trods nogen Modsigelse dog var en nogenlunde velvillig Stemning over for Sagen. Lovforslaget blev derefter henvist til Udvalg, og, som Beretningen fra dette Udvalg viser, var der overvejende Sympati for det, men paa Grund af den stærkt fremrykkede Tid — det var jo lige i Samlingens Slutning — naaede man ikke at komme til Ende med Sagen. Nu foreligger den derimod i rigtig god Tid, og jeg vil haabe, at den velvillige Stemning, som gav sig til Kende i Fjor, og som har fundet sit Udtryk i den omtalte Udvalgsberetning, nu vil føre til, at Lovforslaget fremmes og bliver endelig vedtaget, saaledes at vi paa en lykkelig Maade kunne faa Sagen bragt ud af Verden.

I øvrigt skal jeg slet ikke komme ind paa Forslagets Enkeltheder. Kun skal jeg bemærke, at naar der i Fjor, særlig i Udvalget, men ogsaa her i Salen, blev talt om Ønskeligheden af at høre Kommunalbestyrelsernes Mening om denne Sag, foreligger der jo nu klare Udtalelser, ikke blot en enstemmig Udtalelse fra Sogneraadsforeningerne, men et Andragende af 31. Oktober 1902 fra Fællesforeningen for de danske Købstæders fri Fattigkasser, der gaar ud paa det samme og udtaler Ønsket om, at et Forslag som det, her foreligger, maa blive ophøjet til Lov, og at navnlig Statskassen maa komme til at bidrage til